МАЛЦИНА СЕ СПАСЯВАТ

1. “Мнозина са звани, а малцина избрани” (Мат. 22:14)

Истинските Христови последователи винаги са били малко. Нищожно малка част, в сравнение с цялото човешко общество. (1) „Ако броят на синовете Израилеви бъде колкото морския пясък, остатъкът само ще се спаси” (Римл. 9:27; Ис. 10:22 по слав.) – е казано за старозаветния богоизбран народ.

Морският пясък е неизброим. Остатъкът пък е една нищожно малка част от него. Същото обаче важи и за новозаветния богоизбран народ – християните. Спасителят казва: „Тесни са вратата и стеснен е пътят, който води в живота, и малцина ги намират” (Мат. 7:14), и добавя: „Не бой се, малко стадо! Понеже вашият Отец благоволи да ви даде Царството” (Лука 12:32). Затова не бива да униваме, като виждаме как днес се шири нечестието и разтлението, особено сред младите хора. Всеки отговаря пред Бога за себе си. Господ пък е Същият и в древност, и сега, и в бъдеще (Евр. 13:8). Малцина са се спасявали в древност, малцина се спасяват и сега, даже сега са особено малко, поради умножаването на греховете. (1)

Тогава казва на слугите си: сватбата е готова, ала поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и, колкото души намерите, поканете ги на сватбата. И като излязоха тия слуги по пътищата, събраха всички, колкото намериха – и лоши, и добри; и напълни се сватбеният дом с много сътрапезници. Царят, като влезе да види насядалите, съгледа там едного, който не бе облечен в сватбарска премяна, и каза му: приятелю, как влезе тук, като не си в сватбарска премяна? А той мълчеше. Тогава царят рече на слугите: вържете му ръцете и нозете, вземете и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби; защото мнозина са звани, а малцина избрани (Мат. 22: 1-14).

“Звани” (т.е. поканени) според Преданието (св. Григорий Палама) са най-напред евреите. Те били призовани от рабите на Бога – пророците – да дойдат на сватбата на Неговия Син – Господ Иисус Христос и Неговата невеста – Църквата Христова. Но те не пожелаха да дойдат, казва Спасителят в притчата Си. И наистина пророците не били приети в отечеството си и повечето от тях били избити или прогонени от своите събратя. (2)

По-късно Бог изпратил при тях Своите апостоли – учениците на Сина Си, но и те били отхвърлени. Св. архидякон Стефан и св. апостол Яков, брат Господен, били убити с камъни. Яков, Йоановият брат, бил посечен с меч. Опитали се да убият Петър, Йоан и апостол Павел. Най-после народът, воден от своите религиозни водачи, се отрекъл открито и от своя Цар-Месия пред Пилат и убил на кръста “Началника на живота”. Но Бог възкресил Сина Си на третия ден, както е било предречено в Писанията. Само избраният от Бога “остатък” от еврейския народ повярвал във възкръсналия Господ и само той се спасил – точно според пророчеството на Исайя. (2)

Но “звани” са и християните – кръстени и омити от греховете при св. кръщение, но не обикнали от все сърце Господа Иисуса. “Избрани” са пророците, апостолите и светците заедно с всички християни, които им подражават, както те подражават на Христа. (2)

“Избрани” ли сме ние? Или само “звани”? За нас спасението е невъзможно, понеже постоянно грешим и не се каем. Но за Бога всичко е възможно. Той е спасил мнозина неспасяеми грешници и иска да спаси всички, но не всички искат Той да ги спаси. Това е най-голямата трагедия. Господи, подари ни Твоя благодатен дар – покаянието, та поне като разбойника в последния час да ни спасиш! Амин. (2)

Храната за вечния живот

Нашата безсмъртна душа поддържа вечния живот в себе си чрез Божията благодат. А тя се дава на вярващите в църковните Тайнства. Последните се извършват само от свещенослужители . Благодатта за свещенослужение пък се предава също по приемство, чрез ръковъзлагане, в тайнството Свещенство. Божествената благодат се дава на християните най-вече в тайнството св. Евхаристия, където те се причастяват с Тялото и Кръвта Христови. (1)

Сам Спасителят е засвидетелствал, че не може човек да се спаси, ако не се причастява:

„Аз съм живият хляб, слязъл от небето; който яде от тоя хляб, ще живее вовеки; а хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която ще отдам за живота на света... Истина ви казвам: ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, не ще имате в себе си живот. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има живот вечен, и Аз ще го възкреся в последния ден” (Иоан 6:51-53).

Когато се причастяваме с Тялото и Кръвта Христови, ние приемаме в себе си частица от Сина Божий, частица от Божеството, Което е Огън. Този Божествен Огън действа на душата и тялото ни освещаващо и очистително, изгаря и най-малките петна на греха и ни прави свети и богоподобни – ние се съединяваме със Самия Бог и получаваме от Него вечен живот. Светата Църква е определила християните да се причастяват поне веднъж през четирите годишни пости, т. е. минимум четири пъти годишно. По-добре е, разбира се, по-често да пристъпваме към тази най-велика Светиня, но с голямо благоговение и с надлежна подготовка. Извън установените от Църквата пости, за несвещени лица е определено преди да се причастят, да постят седем дни. По благословение на духовника, този срок може и да бъде съкратен. (1)

Преди да пристъпим към Тялото и Кръвта на Сина Божий, необходимо е да очистим съвестта си чрез искрено разкаяние за сторените от нас грехове, като ги изповядаме пред свещеник в тайнството Покаяние или Изповед. В него чрез Божията благодат ни се прощават всички грехове, които изповядаме, все едно, че не сме ги вършили. Не бива християнинът да дръзва да пристъпя към Пречистите Тайни с неразкаяна душа и обременена от неизповядани грехове съвест. Тогава, по думите на св. апостол Павел, причастяването с Тялото и Кръвта Христови ще ни бъде за осъждане, вместо за спасение. (1)

„Който яде тоя Хляб или пие Чашата Господня недостойно, виновен ще бъде спрямо Тялото и Кръвта Господня. Но нека човек да изпитва себе си, и тогава да яде от Хляба и да пие от Чашата. Защото, който яде и пие недостойно, той яде и пие своето осъждане, понеже не различава Тялото Господне. Затова между вас има много немощни и болни, а и умират доста. Защото, ако бихме изпитвали сами себе си, нямаше да бъдем съдени” (1 Кор. 11:27-31). Божията благодат се дава на християните и във всички останали църковни Тайнства. Мястото,

където се извършват Тайнствата и се служи общественото богослужение, е Божият храм.

2. ИЗЯСНЕНИЕ НА ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА

(Мат. 6:9-13 и Лука 11:1-4)

Молитвата е въздух за душата. Без молитва няма религиозен живот; без молитва душата умира. Сам Спасителят често е пребъдвал в молитва към Своя небесен Отец. Един ден, след като Христос свършил молитвата Си, един от апостолите Му рекъл:

– Господи, научи ни да се молим!

А Иисус им рекъл:

– Когато се молите, казвайте:

„Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия". (3)

Тая молитва Христос завършил със следното славословие:

„Защото Твое е царството и силата, и славата вовеки. Амин!"

Всяко слово Господне е пълно с живот и истина, защото излиза от Извора на истината и живота. Но Господнята молитва цяла е наситена с жизнена правда и всяка дума от нея е пълна със съдържание. Завинаги тя ще остане образец на съвършена молитва. Ето накратко нейното изяснение:

„Отче наш"...! какво чудно обръщение!

Може ли да има за нас нещо по-скъпо, по-сладко и по-мило от това, да можем да наречем Бога наш Отец, наш Баща? Както детето се обръща с дръзновена синовна любов към своя родител с думата „Татко!", тъй и ние се обръщаме към Бога с думата „Отче...". С това ние изразяваме Божията близост до нас и признаваме, че Бог не е някакъв тиранин и жесток властелин, а любвеобилен наш небесен Баща. Затова и ние със синовна любов и детска откровеност Му разкриваме своята душа. (3)

Ние се обръщаме към Бога не с думите „Отче мой!", а „Отче наш!". С това пък ние изразяваме нашата братска обич помежду ни. Бог е Отец на всички ни, а и всички ние сме Негови чеда и помежду си братя. (3)

„Да се свети Твоето име!" Нима Божието име не е свято, та молим то да се свети? Името на Бога само по себе си наистина е свято, но то се свети и слави още и чрез нашия живот и нашите уста. Когато ние живеем според Божиите повели и славословим с езика си Бога, ние с това светим Неговото име сред нашите близки; а когато ние престъпваме Неговите заповеди, ние ставаме причина неверните да хулят и безчестят Божието име. (3)

„Да дойде Твоето царство...!" С това ние молим Бога да зацари Сам Той в нашите души и сърца и в нашия живот. А там, гдето е Бог, там са радостта, мирът, правдата, доброто, любовта и благоволението между човеците. (3)

„Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята!" Волята Божия се изпълнява на небето сред небесните ангелски чинове. Ние се молим, щото същата тая свята воля да бъде изпълнена и на земята, както и на небето. Молим се, щото всеки човек напълно да подчини своята воля на Божията, за да постигне в Бога истинско щастие. (3)

„Насъщния хляб дай ни днес!” Под „хляб” тук се разбира не само всяка веществена храна, но и всичко, що е необходимо за нашето съществуване. Ние не молим Бога за излишни неща, а само за „насъщното”, т.е. за онова, без което не можем да минем. Молим Го също не да ни осигури храната за много дни и години, а само за днес. Ако ние се надяваме на Бога и твърдо вярваме в Неговата промислителна към нас любов, Той няма да ни остави без храна и утре, и вдруги ден, и за цял живот.(3)

„И прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на нашите длъжници!” За да бъдем истински щастливи, ние трябва да сме в мир и да нямаме никакви провинения спрямо Бога. И ако нещо като човеци сме прегрешили спрямо Него и с това сме Го наскърбили, трябва веднага да Го молим за прошка. Бог няма да ни прости съгрешенията, ако и ние от сърце не простим прегрешенията на нашите ближни (Мат. 6:15). Затова нека първом простим на нашите близки, та тогава да искаме от Бога и Той нам да прости. (3)

„И не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия!” Не Бог, а дяволът ни въвежда в изкушения, т.е. кара ни да нарушаваме Божията воля. Бог никого не изкушава (Иак. 1:13). Затова смисълът на думите „не ни въвеждай в изкушение” е „не допускай да бъдем въведени в изкушение”. Ние молим Бога да ни избави от лукавия. И Той може да стори това, защото е много по-силен от него. За да се избавим обаче от примките на дявола, трябва винаги да призоваваме Бога на помощ, колчем лукавият се опита да ни оплете в своята мрежа и да ни склони към грях. (3)

„Защото Твое е царството и силата, и славата вовеки. Амин!” Това слово-словие иде като естествен завършек и печат на цялата Господня молитва. С него ние признаваме, че властта, силата и славата принадлежат единствено на Бога и че не се свършват никога, а са вечни. Всяка човешка власт, дори и на най-могъщия земен властелин, както и всяка човешка слава, дори и на най-великия херой, са мимолетни – днес блестят, утре угасват; те са пълно безсилие и безславие в сравнение с Божията сила и слава. Да! Нему – Единому и Премудрому Богу да бъде чест и слава вовеки веков. Амин! (1 Тим. 1:17)

Господнята молитва трябва често да е в нашата мисъл или на нашите уста. С нея трябва да започваме и завършваме всеки ден; с нея трябва да се молим преди всеки обед и нея трябва да мълвим при всички беди и злощастия в живота. (3)

---

1)draganbachev.wordpress.com -Йеромонах Йоан Филипов, Християнство и смисъл на човешкия живот

2) pravoslavie.bg

3) bg-patriarshia.bg, *Из „Нашата вяра”, СИ, 2005 г*

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 09. 10. 2015

На 09.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. ап. Яков Алфеев

Житие на Св. ап. Яков Алфеев

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 211**, на Енорийски лист **“Благовестие”**. Може да го намерите по-долу*

Енорийски лист – Благовестие, брой 211

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 05.10.2015

На 05.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. мчца Харитина

Св. Дионисий Велики, еп. Александрийски

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 04.10.2015

На 04.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Йеротей, еп. Атински

Св. свмчк Йеротей, еп. Атински

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 03.10.2015

На 03.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Дионисий Ареопагит

Св. свмчк Дионисий Ареопагит

ХРИСТОВАТА ЦЪРКВА

Нека проследим накратко как Бог се е откривал на хората и им е дал познание за Себе Си в течение на историята на човечеството.
На първите хора Бог се е откривал пряко. Те имали непосредствено общуване с Него. В книга Битие, 3 гл. е описан разговора на Адам с Бога. Тогава никой не се е съмнявал, че Бог е един.
Но с течение на времето и с умножаване на греха сред хората, познанието за истинския Бог постепенно се замъглило. Появили се вярвания в много богове. Откъде? Те били измислени от хора. Многобожието, езическите религии са плод на човешка измислица, с цел извличане на земни облаги и политическо влияние. Същата цел, каквато през всички времена, включително и днес, имат религиите, измислени от човеци. Грехът има свойството да извратява човешката при-рода, да я помрачава, да я демонизира. Помрачения от греха човек в даден момент сам започва да вярва на заблудата, която е измислил. Така са възникнали човешките

религии-фалшификати, имащи за цел да изместят в обществото истинската, дадена от Бога вяра и познание за Него.

В течение на историята на човечеството винаги е имало хора, носители на истинското Богооткровено учение. Отначало това били старозаветните праведници: Адам, Сит, Енох, Ной, Авраам, Исаак, Яков. Приемствеността им на носители на истинската вяра в Бога никога не се прекъсвала. Имало е моменти обаче, когато почти цялото човечество отхвърляло истинската вяра в Бога и приемало греховни заблуди, а нейни носители били твърде малцина, дори само един човек – например праведният Ной. В тези случаи Бог унищожавал безнадеждно изпадналите в нечестие люде (подобно на раково образувание в човечеството), а възобновявал света от потомството на праведника.

По това време познанието за единия истински Бог все още се предавало устно, от поколение на поколение. Но хората се умножавали и се наложило Богооткровеното учение да бъде записано. Това сторил по Божия заповед св. пророк Моисей ок. 1300 г. пр. Хр. Той написал първите пет книги на Свещеното Писание – Библията. След него Бог наредил и на други старозаветни пророци и праведници да напишат още неща от Неговото Откровение и така се оформил старозаветният набор от библейски свещени книги, които внимателно се преписвали от грамотни мъже и се предавали от поколение на поколение. Носител на истинската вяра в Бога през старо-заветното време бил еврейският народ. В този смисъл той се нарича „богоизбран”, защото старозаветните праведници произлизали предимно от него и той се оформил като общност, където се знаела правилната вяра в единия истински Бог и целенасочено се пазело записаното Божие слово – св. Библия. В цялото Богооткровено учение, още от първосъздадения човек, Бог предсказал за идването на Спасителя на човечеството от грехопадението и вечната смърт – Христос, въплътения Син Божий. През цялата история на човечеството праведниците очаквали Неговото идване. Точна дата Бог не назовал, но дал признаци – събития в човешката история, по които хората да разберат, че времето е наближило. Всички тези признаци били предсказани по Божие вдъхновение от старозаветните пророци.

С наближаването на времето да дойде Изкупителят, сред старозаветния еврейски народ, който имал историческата мисия да бъде носител на истинската вяра в Бога, се появило голямо отстъпление от нея. Всички евреи очаквали Месията – Христос, но повечето от тях, начело със свещенството, били дотолкова помрачени от грехове и земни политически интереси, че си представяли Месия не като Небесен, вечен Цар, а като земен, който ще ги освободи не от вечната смърт, а от римското господство. Когато Богочовекът Иисус Христос се родил на земята, Той живял тридесет и три години и половина, проповядвал сред еврейския народ идването на Царството Божие, благовестил им за вечния живот, излекувал мнозина болни и извършил невиждани чудеса. Но понеже еврейските първосвещеници се стремели неистово само към земни облаги и политически цели, те отхвърлили въплътения Син Божий и го предали на римския езически управител Пилат, за да го умъртви. Те не желаели Небесно, вечно Царство, а земно, временно. Затова отхвърлили пратения от Бога Изкупител и извършили чудовищното дело на богоубийството. В безумието си те се възпротивили срещу Самия Бог. Тогава от богоизбран народ те станали богоотхвърлен народ. Страшен в Своя гняв, Бог допуснал те да бъдат жестоко наказани, като голяма част от тях били изтребени от римляните (през 70-та и 135-та г.), Йерусалим бил из основи разрушен, а останалите били разпилени по цялата земя. И до ден днешен проклятието заради пролятата кръв на

Праведника тегне върху този народ.
„Каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?” (Мат. 16:26) – казва Христос.
След като Бог отхвърлил еврейския народ и го пръснал по цялата земя, носител по приемство на истинската вяра в Бога станали християните – последователите на Христос, Който известил на хората Богооткровеното учение в пълнота. То било записано от Неговите ученици – апостолите, и оформило групата от новозаветни библейски свещени книги – Новия Завет. Ние живеем в новозаветното време.

Чрез Своето страдание Христос придобил от Божествената правда право на изкупление на човечеството. След като бил погребан, Той слязъл в ада и извел старозаветните праведници, намиращи се там (тъй като раят след грехопадението бил затворен), и ги въвел в рая, в Небесното Царство. Като възкръснал от мъртвите, Христос окончателно победил смъртта, т.е. вечната смърт. Оттогава насетне всички новозаветни праведници след смъртта си отиват в рая, благодарение на Христовите изкупителни заслуги.
И така, в новозаветното време – от идването на Христос до наши дни – носител на истинската вяра в Бога е Христовата Църква. Тя е обществото от вярващи в Христос, където се осъществява спасението на хората от вечната смърт и въдворяването им във вечния живот. Който иска да се избави от вечната смърт и да получи вечния живот, трябва да влезе в Христовата Църква. Извън нея това не може да стане. Защо? Защото ако можеше, не би имало смисъл Христос да я създаде. Целта на основаването на Христовата Църква е да бъде пазителка на неповредения Христово учение, пазителка на истинската вяра в Бога. Извън Църквата се разпространяват многобройните измислени от човеци религии (мохамеданство, юдаизъм, будизъм, шинтоизъм, индуизъм, секти и пр.), както и многобройните изменени пак от човеци „християнски” учения-ереси (римокатолицизъм, протестантски секти, монофизитство (арменци, копти) и др.), които не могат да избавят от вечната смърт и не могат да дадат на хората вечен живот. През двехилядогодишната история на Църквата винаги е имало лъжеучители и еретици, които се стремели да изопачат автентичното християнско учение. Светата Църква, чрез своите най-добри представители – новозаветните праведници – всякога твърдо се е борила против еретиците и е пазила чистотата на Христовото учение и на цялото Свещено Предание, предадено от светите Апостоли и светите Отци.
От какво се пораждат ересите и лъжеученията? Както и по-горе се спомена, причината е човешкото грехопадение. В частност може да се каже следното. Бог е дал на човеците познание за Себе Си чрез Своето Откровение, което се пази в Църквата. Благоразумният човек, който иска да се спаси, казва така: „Да, аз зная, че Бог е дал Своето Откровение, приемам го така, както го е дал и ще пригодя живота си към неговите изисквания”. Това е пътят на истината, пътят на спасението. Бог не иска от нас нищо друго, освен да приемем истините на Неговото Откровение и да ги следваме така, както Бог ги е дал.
Но неразумният човек си казва: „Да, аз зная, че Бог е дал Своето Откровение и го приемам, но не всичко в него ми харесва. Защо например трябва да постим? Нали е писано, че нищо което

влиза в устата, не осквернява човека (Мат. 15:11)? Аз пак ще си вярвам в Христос, но няма да постя. А защо трябва да палим свещи? От дима им направо се задушавам. Защо трябва да ходим на църква? Нали Бог е навсякъде? Може и вкъщи да Му се молим. И защо трябва да се молим на светиите? Искам направо да се моля на Иисус Христос. Не е нужно да се моля по църковните книги. Ще се моля както аз си знам… И не е ли все едно, като се моля на Господ, дали ще Го наричам Христос, или Аллах, или Буда? Нали Бог е един. Пък и да не е един, нали важно е да вярваме? Аз съм вярващ човек, вярвам, че има нещо, има някаква Сила…” Така човек се опитва да нагласи Божественото Откровение към своите разбирания и вкусове. Това е погрешният път, пътят на заблудата. По този начин са възникнали всички ереси и лъжеучения. До едно. Такъв човек сам излиза от Христовата Църква. През цялата ѝ история от нея са отпадали отделни групи еретици с точно тази нагласа. И всички еретици до един са погивали в ада, ако не са се разкайвали за греха си. Но дори човек формално да се води като член на Христовата Църква, има ли такава погрешна нагласа, той рано или късно ще отпадне от нея. В днешно време може да се видят мнозина богослови със същата нагласа. Типични представители са съвременните „православни” модернисти и икуменисти. Те се опитват да нагодят църковното учение към духа и разбиранията на сегашния богоотстъпнически свят. В резултат се получава едно светско „православие”, деформирано до неузнаваемост, но удобно за днешния грехолюбив човек. От такива хора ние трябва да се пазим, защото те незабелязано въвличат в погибел както себе си, така и своите последователи, отделяйки се малко по малко от Христовата Църква чрез непослушание към нея.

“Вие сте солта на земята. Но, ако солта изгуби сила, с какво ще се направи солена? Тя вече за нищо не струва, освен да се хвърли вън и да се тъпче от човеците. Вие сте светлината на света. Не може се укри град, който стои навръх планина. Нито запалят светило и го турят под крина, а на светилник, и свети на всички вкъщи. Тъй да светне пред човеците светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец” (Мат. 5. 13-16).

„Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина”. И с Въплъщението на Божия Син Светлината на Божествената любов дошла в нашия свят и тази Светлина просвещава всеки човек идващ на света.

“Благодатта на Господа нашего Иисуса Христа, и любовта на Бога и Отца, и общуването на Светаго Духа да бъдат с всички вас. Амин” (2 Кор. 13:13).

Автор: Йеромонах Йоан Филипов

Източник: https://draganbachev.wordpress.com

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 02.10.2015

На 02.10.2015 отбелязваме паметта на:

Блажени Андрей – юродив заради Христа

Блажени Андрей - юродив заради Христа

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 01.10.2015

На 01.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. ап. Ананий

Св. Йоан Кукузел

Св. Роман Сладкопевец

Покров на Пресвета Богородица

ГНЕЗДОТО НА СТЪРЧИОПАШКИТЕ

Неделно училище за деца при храм "Св. пророк Илия" 27.09.2015 г.

Живееше в пустинята изстрадал човек на име Хато. Той заживял там, тъй като претърпял много злини от лоши хора и искал да избяга от лошия свят на хората. Започнал всеки ден да отправя молитви към Бог. Поради страданията, които претърпял от зли човешки постъпки към него той беше решил, че е време по-скоро да настъпи края на света и дойде Страшния съд, когато всеки ще отговаря за делата си пред Бога.*

Той обичаше да се моли в близост до една върба, единственото растение в пустинното място, където той живеел. Там една двойка Стърчиопашки решили да свият гнездо, но поради силния вятър, който често извивал клоните на върбата, те се принудили да търсят друго място да свият гнездо. По време на своите молитви Хато издигал ръцете си нагоре, а ръцете и лицето му били почернели от слънцето, приличали на клони на изсушено дърво. И бедните птички, които търсеха удобно място за своето гнездо, помислиха отшелника за друга стара върба и една от тях бързо прилетя и кацна на издигнатата ръка на отшелника. След малко стърчиопашки-те отлетяха нейде и почнаха на носят сламки и листа, докато най-после с големи усилия успяха да поставят основите на гнездото между пръстите на стария отшелник. Бедният човек! Той не можеше да мръдне, защото, за да умилостиви Бога, бе дал обет да се моли неподвижен от пукване на зората (от изгрев) до мрак (залез слънце).

Някакво чудо беше станало и с Хато. Този суров и див човек, който до този ден гонеше от пещерата дори и малките невинни деца…, сега се боеше да направи и най-малко движение, да не би да изплаши малките птички. Свиването на птичето гнездо на ръцете му беше изтълкувано от него като знак, изпратен от Бога, че ако той продължи да се моли с вдигнати към небето ръце, докато птичките измътят малките си, то Бог ще чуе молбата му.

Една нощ пустинникът, тъй както си спеше – седнал и с издигнати ръце – беше събуден от напористо цвъртене: над главата му звучеше истински птичи концерт. Хато разбра, че птиченцата се бяха излюпили, с което обетът му свършваше, но реши да изчака – така с вдигнати ръце, до ръзсъмване, когато без друго щеше да дойде края на света. Сутринта двете стърчиопашки излетяха от гнездото да търсят мушици за малките и Хато остана сам с тях. Хато притвори очи, като че ли обмисляше нещо трескаво, след това вдигна глава към небето, и каза:

– Господи, когато слезеш и настъпи краят на този зъл свят, пощади тези невинни създания… и майка им, за да може да ги изхрани и отгледа!

От този ден отшелникът вече не нагрубяваше селяните, които му донасяха храна и веднъж дори смутено им благодари.

Любовта му към малките новоизлюпени птичета нарасна толкова, че той започна да се

разкайва за неразумната си молитва Бог да сложи край на света. Веднъж дори ги спасил от хищник, който искал да ги изяде. И най-после разбрал, че и Бог държи в десницата си земята и целият свят, както Хато държи тези пиленца и майка им.
Любовта към птичетата го пробудила и любовта му към хората, той забравил вече за сторените му злини и започнал да се моли:
Господи Боже! Смили се над всички хора и над техните слабости, имай милост над всички бедни и нещастни човеци и над всичко живо на земята.
И за пръв път от десетки години насам блажена усмивка грейна като слънце върху измършавялото и старо лице на стареца…

---

*Текстът е със съкращения и е адаптиран спрямо възрастта на децата от Неделно училище при храм “Св. пророк Илия”.
